

॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ आरण्याइति यजमानेन उत्सृष्टानामप्यारण्यानां राज्ञां मृगयायां वधो न्याय्य एव उत्सृष्टपशोर्जीवने तत्तद्देवतायास्तृप्त्ययोगात् अतएव कपिजलानालभेतेत्यत्रा
धिकानामालंभे दोषप्रसंगात् त्रितयेनैव शास्त्रार्थस्यानुष्ठितत्वाद्बहुत्वस्य त्रित्वेपर्यवसानमुक्तम् अन्यथा कपिजलानामारण्यत्वेन पर्यग्निकरणात् उत्सृष्टानां वधस्याप्रसक्तेरधिकानामालंभे दोषो न प्रसज्येत तथाच य
द्विच्यधिकानुत्सृजेत्तर्हितद्वये उत्सृष्टः पापं यदित्री नेव तर्क्षधिकवधे हंतुः पापमिति सिद्धे तदिदमुक्तम् आरण्याः सर्वदैवत्याः सर्वशः प्रोक्षिता मृगाः अगस्येन पुराराजन्मृगयायेन पूज्यत इति सर्वश इति उत्पन्नमात्र

स्वमांसं परमांसेन यो वर्धयितुमिच्छति ॥ नास्ति क्षुद्रतरस्तस्मात्स नृशंसतरो नरः ॥ ११ ॥ न हि प्राणास्त्रियतरं लोके किंच न विद्यते ॥ तस्मादयां नरः कुर्याद्यथात्म
नितथा परे ॥ १२ ॥ शुक्राच्च तात संभूतिर्मांसस्येह न संशयः ॥ भक्षणे तु महान् दोषो निवृत्त्यापुण्यमुच्यते ॥ १३ ॥ विधिना वेददृष्टेन तद्भुक्ते हनदुष्यति ॥ यज्ञार्थे प
शवः सृष्टा इत्यपिश्रूयते श्रुतिः ॥ १४ ॥ अतो न्यथा प्रवृत्तानां राक्षसो विधिरुच्यते ॥ क्षत्रियाणां तु यो दृष्टो विधिस्तमपि मे शृणु ॥ १५ ॥ वीर्येणोपार्जितं मांसं यथा
भुंजन्न दुष्यति ॥ आरण्याः सर्वदैवत्याः सर्वशः प्रोक्षिता मृगाः ॥ १६ ॥ अगस्येन पुराराजन्मृगयायेन पूज्यते ॥ नात्मानमपरित्यज्य मृगयानामविद्यते ॥ १७ ॥ सम
तामुपसंगम्य भूतं हन्यति हंति वा ॥ अतो राजर्षयः सर्वे मृगयायां तिष्ठन्ति भारत ॥ १८ ॥ न हिलिप्यंति पापेन न चैतत्पातकं विदुः ॥ न त्व्यतः सदृशं किंचिदिह लोके परत्र च
॥ १९ ॥ यत्सर्वेष्विह भूतेषु दया कौरवनंदन ॥ न भयं विद्यते जातु नरस्येह दयावतः ॥ २० ॥ दयावतामिमे लोकाः परे चापि तपस्विनां ॥ अहिंसा लक्षणो धर्म इति
धर्मविदो विदुः ॥ २१ ॥ यदहिंसात्मकं कर्म तत्कुर्यादात्मवान्नरः ॥ पितृदैवतयज्ञेषु प्रोक्षितं हवि रुच्यते ॥ २२ ॥ अभयं सर्वभूतेभ्यो यो ददाति दया परः ॥ अभयं
तस्य भूतानि ददतीत्यनुशुश्रुम ॥ २३ ॥ क्षतं च स्खलितं चैव पतितं रुष्टमाहतं ॥ सर्वभूतानि रक्षंति समेषु विषमेषु च ॥ २४ ॥ नैनं व्यालमृगाघ्नंति न पिशाचानरा
क्षसाः ॥ मुच्यते भयकालेषु मोक्षयेद्यो भये परान् ॥ २५ ॥ प्राणदानात्परं दानं न भूतं न भविष्यति ॥ न त्व्यात्मनः प्रियतरं किंचिदस्तीह निश्चितं ॥ २६ ॥ अनिष्टं सर्व
भूतानां मरणं नाम भारत ॥ मृत्युकाले हि भूतानां संयोजायति वेपथुः ॥ २७ ॥

स्य ग्रहणम् ॥ १६ ॥ किंच हन्यमानात्पशोः स्ववधस्यापि संभवात् प्राणपणेनेयं क्रियमाणामृगयानदोषायेत्याह नात्मानमिति ॥ १७ ॥ हन्यते भूतमनेन भूतं चैनं हंति ॥ १८ ॥ एवं प्रवृत्तिमार्गमुक्त्वा
वस्तुतत्त्वमाह नहीति न हि अगस्यवद्युगपत्सर्वेषां पशूनामालंभप्रोक्षणादिकमिदानीं तनेन कर्तुं शक्यं अतोऽप्रोक्षितानां वधे दोष एव नापि प्राणपणत्वेन मृगयाया अदोषत्वं तत्स्कराणामपि तथा निर्दोषत्वप्रसंगादिति
हि शब्देन सूचितं ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ २५ ॥ २६ ॥ २७ ॥